

1. Které nebo která představení na letošním JH ve Vás zanechala největší umělecký dojem a proč?

2. Jaký je Váš celkový dojem z letošní přehlídky?

1. Preferoval jsem inscenace směřující k výpovědi, zápasící s tvarem a tímto usilováním stmelující soubor. Z dětských a studentských divadel to byla představení *Havrane z kamene* souboru Modrý pták ze Žďáru n. S., *Pohádka o ptačí válce* divadla Hudradlo ze Zlivi, *Tatínku, ta se ti povedla* Studia ze Sobotky a nemohu nezpomenout dravost souboru Vědyčky jinak ze Vsetína ve *Zleva doleva*. Z dospělých souborů Rádobydivadlo Klapý s podobanstvím *Hory se připravují k porodu...* slovenský soubor z Partizánského s vesnickou komedií *O snoch, krídlach a psovi Hurikánovi*. Špičkou jako vždy (!) byli Čmukaři, tentokrát s *Medvídkem Pú*. *Pohádka o caru Saltánovi* byla pozoruhodnou ukázkou čistoty zvoleného stylu, technické dovednosti a emocionálního vkladu účinkujících.

2. Mám radost, že Jiráskův Hronov oproti roku 1991, kdy jsem zde byl naposledy, měl v průměru vyšší úroveň, z vracejícího se zájmu o amatérskou divadelní činnost a s účastí více než stovky mladých lidí v Klubu mladých divadelníků. Věřím, že tradice Jiráskova Hronova je nezníčitelná.

Jiří Frehár

1. Nerad bych dělal nějaký žebříček, nebo známkoval představení. Za posledních 5-6 let nemám velký přehled o amatérském divadle.

Většinu představení neměla velké umělecké ambice. Většinou bylo cílem představení zabavit diváka a také zabavit sebe při práci na insce-

naci. Z dětských divadel mě zaujala inscenace *Havrane z kamene*. Nešlo v ní jenom o uvolnění dětských herců, ale tvůrci dokázali jednoduchými prostředky vypovědět příběh o nezaplněné touze o přátelství, o čistotě a vypočítavosti. Příjemně jsem se zabavil na divadle poezie z Plzně (Hynek - *Inu... aneb Akustická kalužina*). Nadsázka až karikatura, s kterou přistupovali interpreti k této poezii, nezničila, mám pocit, že naopak zvýraznila životně možný - traumatický vztah mezi mužem a ženou, který zkoumá Hynkova poezie. Valešovy *Hory se připravují k porodu...* byl ambiciózní dramaturgický čin, nezávládnutý však režijně i he-

recky. Na jedné straně se inscenace zmítala v expresivitě a symbolech, na druhé straně byla popisně realistická. Mnozí herci byli dobří, chyběl však režisér. *Periférii* bylo třeba zkrátit, vyčistit a někde ztlumit. Potom by v ní bylo více humoru a méně hluku. Divadlo z Partizánského přineslo inzitivně poetickou inscenaci *O snoch, krídlach a psovi Hurikánovi*. Cítil jsem z ní atmosféru malé vesnice, jednoduchých lidí s jednoduchými touhami a velkým srdcem. Těž by však bylo třeba vyčistit ji od scén bez point a humoru.

2. Jsem rád, že festival žije, i když divadlo v dnešních časech (a nejen amatérské) znovu hledá svůj nový dech. Věřím, že ho najde. Musím však přiznat, že

Pokračování na str. 3

Poslední rozhovor na 63. JH

Zašel jsem do divadla za souborem z Petěrburgu respektive za jeho vedoucím, režisérem a pedagogem zároveň panem Juriem Vasiljevem. Položil jsem mu dvě otázky.

Řekněte mi něco o historii školy a divadelního souboru včetně Vašich úspěchů.

Škola byla založena v roce 1918 V. Mejercholdem a L. Viviem. Připravuje režiséry, herce, herce loutkového divadla, výtvarníky a divadelní vědce. Herce připravuje zvláště pro malé regionální soubory. Studují u nás i zahraniční studenti z Evropy, Lat. Ameriky a Afriky. Také čeští studenti. Naše škola měla těsné kontakty s DAMU Praha asi 26 let. Po roce 1989 se přetřhaly a teď bychom rádi na

dřívější styky opět navázali. I proto jsme dnes tady.

Institut má velké divadlo, které se dnes jmenuje DIVADLO NA MOCHOVÉ. Nazývá se tak díky úspěchům školního studia, které od roku 1988 sídlí na ulici Mochové.

Organizujeme zde mezinárodní divadelní kurzy a dílny. Idea je získat odborné kontakty v jiných zemích a připravit společná vystoupení. Děje se i režijní výměny. Doposud proběhly dvě mezinárodní dílny. Prvá patřila experimentální práci profesora H. Lúcka z Hamburku a připravilo se i představení *Snu noci svatojánské*. Druhou jsem zase vedl já ve Stuttgartu a nastudovali jsme tři představení, *Mrtvé duše*, *Dimitrie a Prince z Gandie*.

Máme kontakty i s čínskou uměleckou školou v Šanghaji. Pracoval jsem zde dva měsíce a připravili jsme představení podle povídek Gogola. Dílny financujeme z vlastních prostředků a vzniklá představení se snažíme ukazovat po celém světě.

Snažíme se dělat syntetické divadlo s co největším kontaktem na diváka a zkušeností z odborných výměn využíváme nejen pro naše účely, ale snažíme se i reprezentovat Rusko.

Můžete aspoň stručně říci něco o představení *Car Saltan*?

Text této pohádky je bez zásahu, je tam mnoho našich nár. písní, pravoslavných písní, severoruský folklor i písně členů souboru a je tam také hodně tance. Představení je o věrnosti duše a lásky a také o tom, že je v našem životě mnoho „babství“, malicherností a závisti. Žít a přežít pomáhají přirozené přírodní síly.

Děkují za rozhovor.

A pak jsem si dovolil zůstat na kousíček zkoušky, pěvecké. A když jsem brzy z rána odcházel už z regulérního představení, ještě dlouho mi některé melodie zněly v uších. (Poznámka redakce brzy po ránu. Škoda, že jsme nemohli toto představení sledovat v lepší kondici a čase.) KŠ

DNEŠNÍ PROGRAM

Rodný domek AJ v 10.30 hod.

Rozloučení se soubory

Salonek hotelové školy ve 12.30 hod. - OŠ JH

Třídy hotelové školy ve 13.30 hod.

Diskusní kluby

Slavie v 16.30 hod.

Zdaleka ne tak ošklivá, jak se původně zdálo

DS Pardubice

Jiráskovo divadlo v 19.30 hod.

ALLEN and NAOMI - BODEA Liptov. Mikuláš

Schody JD ve 21.00 hod.

Ukončení 63. JH

Dvůr ŽŠ ve 21.15 hod.

Filmové představení - Singles

GENERÁLNÍ SPONZOR

Banka pro život.

ČESKÁ SPOŘITELNA a. s.

RECENZE

Spolkové loutkové divadlo „V boudě“, Plzeň
Ivan Nesveda:

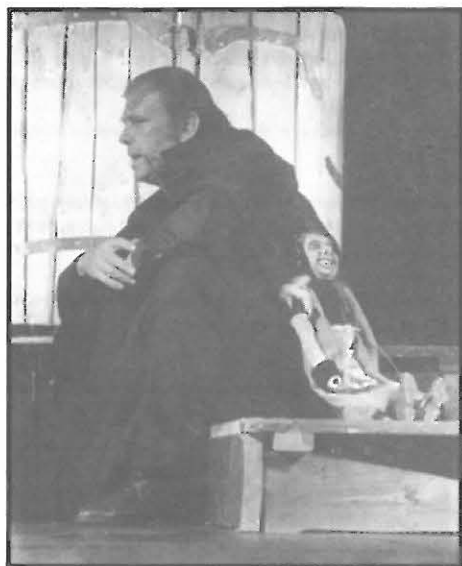
Jossile Golem

Z reproduktorů se line Strašlivá píseň o Golemovi a v pozadí na jevišti, za dvěma zvláštními „patrovými sudy“, visí několik marionet. A vzápětí vystřihne svůj výstup chrámový sluha Moušl (Pavel Bernásek), který navodí atmosféru klasické pimplové komedie. Ale chyba lávky! Nepůjde jen o nezvyklý výklad pověsti o Golemovi - zde prostě, nemocném člověku. Výhybka se přehodí k mudrování rabi Löva, odkud se inscenační trať chvílemi vrací zpět k poulovému oživení. Že se z Moušla namísto sympatického, líného kašpárka vyklubal pěkně záluďný intrikán by také nebylo na překážku tomu, aby plzeňští získali ratolest úspěchu. Jenže...

Veškerý efekt rozkládacích „sudů“ (slouží jako místnosti, ulice i synagoga), kontrastu postav herců (výborný Jiří Fiala jako Josille Golem) a loutek i střídání vznešeného a poulového se vytratí při k nepřečkatelné monotónních promluvách rabiho (Vladimír Pech). Nemluvě o tom, že jsou jeho vstupy proporcčně naddimenzovány. Zbytek nadějných výhonků pak zadusí takřka nepochopitelná nesehranost souboru - před Hronovem hráli prý naposledy na Loutkářské Chrudimě před měsícem... Herecké míjení a trápení se dosáhne vrcholu dokonale zabitou, lehce přehlédnutelnou pointou, kdy si Golem nevezme lék, což je příčinou jeho záchvatu šílenství.

Inu, křehké marionety na svých nitích přeci jen neunesou všechny hlíchy světa. Zdeněk A. Tichý

Snažím se, snažím, ale nějak mně to nejde. Všechno je v tom představení jakoby vymknuté z kloubů, zamlžené, trochu nebo více mimo patřičné místo. Některá základní dějová fakta a z nich vyplývající kauzalita (teď se stalo tohle, protože už předtím se stalo tohle) jsou občas skoro zatajena, smysl fabule, děje, příběhu se chvílemi - asi - má odečítat a zjišťovat z řádného „literárního“ provedení, ale chvílemi to vypadá jako by tu mělo fungovat ještě cosi jiného. Snad golemovský mýtus, snad jakási symbolika bláznovství. Stejně nejasné je to v řádu inscenačním. Především nerozumím tomu v jakém klíči se realizují vazby loutka - herec. Někdy mně to připadá až strašně primitivní - na př. loutka rabbiho Löva zůstává snad viset na hřebíku jen proto, že herec musí rukama provádět nějakou činnost, třeba připravovat lék, zapalovat svíce. Tím se stane, že loutky se stávají spíše okrasou, jakýmsi dekorem nebo něčím co je využito k doplnění prostředí, děje. Ten dojem je mně umocňuje ještě to, že konec, klíčové scény odehrají všichni herci bez loutek. Což by jistě šlo, kdyby před tím byl ten řád, o němž je řeč, nastolen a z něho se

Jossile Golem - v podání „BOUDY“ Plzeň

vyšlo po zákonitěm smyslu k tomuhle závěru. Ale takhle to vypadá všechno jako náhoda. Jsem tam, kde jsem začal. Snažil jsem se z té náhody vyčíst právě ten smysl a moc mně to nešlo. Přitom tuším, že plzeňští usilovali o cosi hlubšího, závažnějšího. Což mně je sympatické. Ale je mně líto, v hronovském představení 13. srpna 1993 (nešťastný pátek) v 16.30 zůstalo jen u toho usilování. Jan Císař

Malé divadlo Kolín - Limonádový Joe

Malé divadlo Kolín

Jiří Brdečka

Limonádový Joe

Odpoledního představení se zúčastnil předseda parlamentu Milan Uhde, usedl do druhé řady a jak jsme mohli pozorovat, velku dobře se bavil. To je pravda informace, která do recenze ani tak moc nepatří. Ale přece jen. Představitelka Tornado Lou Eva Koberová - v písni, kdy jak to má být koketuje s pánskou částí publika - neváhala věnovat svou zvýšenou pozornost významnému muži. Nezaváhala, nezachvěl se jí hlas, ani na okamžik nevypadla z role - zůstala sebejistá jak suverénní šantánová zpěvačka. Mělo to prostě styl. Správný styl pokleslého žánru (Zaplatpámbu, že se v Hronově taky objevil). Supernaivka (Michaela Serbusová) mrkala, divila se a styděla, ale taky tak akorát. A všem účinkujícím dámám to velmi slušelo. (V lehkém žánru to bez toho nejde).

Pěvecká sóla byla udržena v roli (prosadil se zejména Zloduch Horác - Karel Ledvina). Švih a temperament měla čísla taneční, aniž se složitě choreografovalo. Spád a tempo získávalo představení postupně, tam si režisérka dovolila více gagů. Zcela správně se nestarala o čistotu stylu, ale protože je jí asi vlastní uměřenost (soudím s vyhlazeného Strakonického dudáka) nikde to nepatřičně neulítlo, nevyráběl se humor křečovitě. Lehká múza ve velmi solidním tradičním provedení.

Daria Ullrichová

Slávu Limonádového Joa založilo divadlo. Legendární inscenace Větrníku učinila z literární parodie, jichž se za války psalo dost a byl to oblíbený žánr, tak říkajíc „hit“, jenž si své slávy dobyl nejenom poetikou, ale samozřejmě i jako jinotaj politický. A pak přišel film - a „Limonádník“ byl na světě jako masová záležitost, jež překračuje generace. Což vše říkám proto, abychom si uvědomili, že Limonádový Joe má domovské právo v divadle jako - řekněme - Větrníkem položená tradice hravosti a nápaditosti a film tuto tradici dotvořil a posunul tak říkajíc až ke „klasičnosti“. Na tomhle - po mém soudu - stojí kolínská inscenace. Vrací „Limonádníka“ opět do divadla s tím, že její základní ladění - a tedy i povzbuzení hravosti a nápaditosti - inspiruje film. Už nejde ani o rodokapsy (na toto téma napsal svou literární parodii Brdečka) ani o jiné jinotaje, či tematické afinity, jež se mohou slučovat s nějakými

„nedivadelními“ problémy. Naopak - jádro téhle inscenace je jen a jen v divadle. Je to pohled divadla na tradici, již určil „Limonádníkovi“ film a je to zároveň přeložení všeho toho, o čem jsem mluvil, do polohy „šantánu“. Což mně - známému milovníku „pokleslých“ druhů divadla - je zvláště milé. Kde tato divadelnost, ta nena-podobitelnost jevištních řešení funguje, tam ten perlivý šantánový mok nádherně zpění, kde se zůstane jen u inspirace filmové u pouhého jejího lineárního převodu, tam pěna spadne. Naštěstí těch druhých případů je méně než prvých. Takže ten bonbónek, jenž nechce nic víc než dopřát příjemné potěšení pro tu chvíli, kdy jste se posadili do „šantánu“, můžete polknout a rozplyne se vám na jazyku. Jan Císař

Divadlo Machovaja, Sankt Petěrburg - Rusko

A. S. Puškin:

Car Saltán

Lehké zašimrání se ohlásilo v šedé kůře mozkové - kde jsem něco podobného viděl? Ano, bylo mi šest let a v České Třebové vystupoval jakýsi ruský soubor písní a tanců. Machovaja vyrůstá z oné nezaměnitelné tradice krmené nostalgií a napájené vodkou a zpěvy volžských burlaků. A právě této v pravém slova smyslu genetické dispozice - obdobné jako u muzikálně a pohybově disponovaných černochů - dovedou petěrburští plně využít.

V druhém plánu je zřetelná ruka, která připravila střih inscenačního kabátu dle módy sezóny - nikoliv náhodou měl soubor úspěch na některých festivalech. Jest to ovšem střih připravený vkusně, s citem pro zkratku i jemnou ironii, nikoliv třeskutě kýčovitě.

Slíčné dívky a ztepilí junáci tančí a zpívají (včetně suverénních čtyřhlasů) jako o život, peripetie Puškinova příběhu se kroutí, až se rozmotají v nezbytném happy endu. Jak rád bych někdy okoštoval takový elán a technickou perfekci v představení, které by v sobě nemělo ani nepatrnou špetku estrádního cukrátky.

Zdeněk A. Tichý

Přiznám se, že se mi stýská po velkém ruském činoherním divadle a že jsem se těšila na něco jiného.

Tohle představení patří snad k pohybovému typu divadla. I když - nevzpomínám si, že bych kdy slyšela tanečnický tak nádherně čtyřhlasně zpívat. Inscenace čerpá z motivů ruského folklóru. Ale svébytná, originální, přesahující národopisné produkce je tím, že folklór neimituje, nezneužívá, ale s ním vypráví o vztahu k němu - s patřičnou epickou velkorysostí, vlastní široké ruské duši. V tom představení je kus ruské duše, její nostalgie... A taky výsostně brilantní provedení.

Ale stejně se mi stýská po ruské činohře.

Daria Ullrichová

Car Saltán - Divadlo Machovaja, Sankt Petěrburg

DS Ciestnici Praha - Agnus dei

Divadelní soubor Ciestnici Praha
John Pielmier, Miroslav Machoň
Agnus dei

Viděl jsem tuto inscenaci před jistým časem ve zcela jiném prostoru - a viděl jsem tehdy v tom prostoru divadla poměrně jiné představení. Stručně řečeno: byla to velmi intimní a velmi osobní výpověď Agnes. Tentokrát v Hronově ten sakrální prostor kostela dodal inscenaci rysy monumentality, patetičnosti, velkoleposti. A také dramatickosti. Najednou se zostřil konflikt mezi Matkou představenou a lékařkou, najednou vystoupily do popředí rysy ideové diskuse, najednou bylo všechno daleko obřadnější, vznešenější - a myslím si, že také chladnější, jakoby vzdálenější. To ovšem nemění nic na tom, že tato inscenace má jisté standardní parametry, které ji v každém případě činí záležitostí jistě pozoruhodnou. Stále tu zůstává obdivuhodná soustředěnost hereček, které sledují důsledně smysl svých vět, budují společně situaci a ani na okamžik neuhnou od režisérem zvoleného stylu, jež je možno pojmenovat jako uměřenost gest a pohybu. Zato však o to větší je posedlost, cílevědomost v už vzpomenutém slově, jež se tu stává rozhodujícím výrazovým prostředkem. A je tu stále samozřejmě Agnes Ladislavy Machoňové, která s jemnou, cudnou, ale o to více s vnitřní intenzitou bojuje svůj ohromný zápas o sebe i svého boha. Tady, v tomto bodě se pro mne nejvíce koncentruje spirituální podstata této inscenace. Tady se pro mne stává vskutku divadelní záležitostí, jež lidskost jsem schopen vnímat v její transcendentálnosti. I opačně: transcendentálnost se pro mne stává záležitostí volby touhy člověka. A ten sakrální prostor je pak v tomto kontextu čímsi druhoradým, ne tolik podstatným. Jan Císař

Kdyby byli Ciestnici jenom a pouze divadelníci, nezvolili asi by pro své představení prostředí hronovského kostela. Kdyby chtěli předvést jenom jak hrají. (Většina diváků mohla vidět pouze zákmity jejich tváří, akustika kostela zřejmě taky nebude bezchybná, pravděpodobně je dobře slyšet jen na některých místech). Ale evidentně jim nešlo jen o divadlo. Jejich představení je něčím víc než divadlem, emotivní výzvou, spirituálním činem. Prachšpatně se mi o tom píše, nejsem správně věřící, taky nejsem neznaboh. Obě mě vede k ostychu - sakrální záležitosti se vzpírají definicím a formulacím. Působilo to na mě, dotklo se mě to, i když jsem patřila mezi ty, kteří viděli jen tu a tam. Bylo to jen tím, že Vladimíra Machoňová byla tak velmi autentickou Agnes? Nemusila jsem vidět co dělá, stačilo zahlédnout její drobnou obličejovou chvění velkými brýlemi a poslouchat přesvědčivost slova. Jenom její fyzis může mít na jevišti váhu symbolu - bezbranné ptáče, nevinné dítě, které může přinést spásu. I Eva Příbylová jako dr. Martha Livingstoneová má patřičný jevištní půvab - působí velmi žensky, sebejistě, kultivovaně i nervně citlivě. V Matce představené (Ivana Cochlerová) je možná menší míra jevištní přesvědčivosti,

ale nejsem si tím zas tak úplně jista. Protože pro toto představení má asi větší význam mimomimický kontext a v něm její výkon možná nese informaci jiného duhu. Byl to zvláštní zážitek. Bylo to tím více anebo naopak méně divadlo, hrál-li se příběh o věcech víry v kostele? Přenášela se z účinkujících energie, pramenící

z oddanosti a spolehnutí se, že v každé chvíli může přijít zázrak, může se nás dotknout milost víry? (Ptám se jako nedostatečně věřící). Nebo jsem si to prostě všechno jen odvodila z faktu, že se hraje v kostele? (Ptám se jako nedostatečně neznaboh).

Daria Ullrichová

ANKETA

ANKETA

ANKETA

Pokračování ze str. 1

atmosféra festivalu před deseti lety, když jsem tu byl naposled, byla neporovnatelně dramatictější, živočišnější, bojovnější... Dnes jako by už o mnoho nešlo. Setkat se, porozprávět, něco si zahrát - možná i to je dost. Roman Polák

1. K výhodám svého postavení čítám, že nemusím dělat žebříčky a udílet ceny - ani tato otázka mě k tomu nepřiměje. Děkuju všem!

2. Zmenšuju glazuru, zornice mám jako makové koláče, ukazuju dlaň!

Daniela Fischerová

1. Termín „umělecký dojem“ pro mě patří do kategorie sportovní. Zážitkem pak pro mě byla představení divadla: Fkufu Olomouc - *Zdravíčko, copak se zas vznášej v éteru?* a Valešovo Rádodivadlo Klapý - *Hory se připravují k porodu, na svět přijde malá šedá myš*. Proč? Potvrdili to, co je všeobecně známo, že tématy, kterými se divadlo může zabývat (a které zajímají i diváka), jsou nevyčerpatelná a aktuální, protože o nás. Potěšil mě Mirek Slavík a jeho děti v *Ptačí válce* a Čmukaři s *Medvídkem Pú*. Proč? Proto!

2. Ani termín „celkový dojem“ mi pro odpověď na druhou otázku nevyhovuje. Jsou věci, které mají pro mě větší a větší hodnotu. Mám radost, když zde potkám někoho, koho jsem třeba rok neviděla, a znovu si uvědomím, proč zrovna s ním jsem loni či předloni či dřív povídala hodiny, a že je to pořád on, že je dobré mít v životě pevné body, o které se člověk čas od času může opřít. Mám radost, že místní tým lidí okolo divadelní budovy funguje tiše, nenápadně a přesto spolehlivě. Mám radost z novinek, jako je Jezeček Kamzíček. Potěšily mě Teplické skály, které

jsou také jedním velkým divadlem. Mám radost, že jsem potkala v semináři skupinu mladých lidí, kteří se nespokojí s tím, co je a hledají.

Jiřina Lhotská

Stav k 13. 8. 00.43 SEČ

Jak se mi bydlí? O. K.

Jak se mi chodí do školy ve Zbečníku? Parádně. Ranní procházka skrze plochy orosených stébel trav kol zahrad rozkvetlých... prostě, dobře se probudím a naladím. Klub mladých divadelníků a Analytický seminář. No, jen si to řekněte nahlas a zjistíte, jak ty dva pojmy nesouřadně zní. Jenže - našťastí je zde kladné jenže - ono se to v praxi rýmuje. Jestliže jsem byl loni příjemně překvapen, neboť seminaristé se nechtěli potvrzovat v obecném slova smyslu ve svých představách o divadle a světě s onou buldočí razancí nadhledu a samoreflexností jež přísluší mládí, ale všichni ve spolek jsme cítili nutnost se domluvit a dopracovat, v onom limitovaném čase, k míře poznání a vymezení pojmů v nichž funguje jazyk literatury a z toho následně jak může fungovat jazyk divadla, tak letos mě radostně očekávání, platí v míře dvojnásobné. Teď se sluší, abych seminaristům vzdal hold za buldočí neústupnost a snahu jít do důsledků mezi sebou i směrem ke mně. Fajn - zase jeden dialog, který opravdu dialogem je, což mne nutí uvažovat na téma, jak příští ročník provést více prakticky směrem k jejich vlastní tvorbě.

A jinak? Pociť zásadního nedostatku času, tudíž i nemožnost zastavit se a věst řeč s lidmi, s nimiž bych ji vésti chtěl (alespoň jedenkrát - 1x - za rok) na téma jež není, i když samozřejmě že ano, až tak utilitárně svázáno s divadlem.

Pokračování na str. 4

ODPOLEDNE V DISKUSNÍCH KLUBECH

Abychom se mohli ptát

V diskusním klubu Ivana Vyskočila prolínalo celý týden jako hlavní téma kontakt a komunikace. Prolínal jím Peter Brook a jeho stať *Vyzařování*. Každé představení předešlého dne vždy někdo připomněl a obvykle taky nakouzl problém, položil otázku...

Včera se původně přišlo do řeči nikomu nechtělo, neboť jsme vesměs neměli zcela jasno, odkud se pustit do *Strakonického dudáka*.

Proč jsme nenavázali kontakt, když se nás herci snažili vtáhnout do děje (viz chór). Vesměs nefungující komunikaci jsme se zabývali i při povídání o *Kruhu opsaném balvanem*. Tím, v čem je rozdíl mezi formální nápodobou něčeho (zde Děvevo) a vnitřní filozofií. Ale hovořili jsme také o tradicích chápání divadla u nás.

Večer SČDO pak nabídl další téma: zatímco v monologiích a dialogích (alespoň některých) je patrná snaha o hereckou práci, vědomé budování situací a vztahů, ve většině divadelních představení zde toto absentovalo. Často hledají tvůrci jiné prostředky k vyjádření.

Čtení ze stať Petera Brooka považují za nesmírně přínosné, neboť se týká herecké práce, s níž se setkává nejvíce amatérských divadelníků. Navíc jde zatím o dosud nepublikovaný překlad, který nám - s vysvětlováním a komentářem Ivana Vyskočila - formuluje zajímavé poznatky, z nichž můžeme čerpat při vlastní divadelní práci.

Čteme si, abychom se mohli trochu víc ptát.

ex

Základní škola ve Zbečníku poskytla Klubu mladých divadelníků skutečně příjemný azyl. Pan ředitel Odvárka je podobnému podnikání velmi nakloněn, protože prý kdysi sám podobná absolvoval. Zaslouží poděkování - za letošní rok, ale i do budoucna, neboť už nyní rozvíjí nápady, jak všechno vylepšit (poskytnout více prostor, zajistit stravu...) Tedy ještě jednou - děkujeme a těšíme se na příští rok!

Dokončení ze str. 3

Stav k 13. 8. 01, 17 SEČ.

Co mne na JH 93 nejvíce zaujalo, lapilo a nepustilo?

Listuji si po paměti paměti a pro jistotu ještě v programu. Jestliže mě srdce, ale i neustálé pozornosti se dožadující ratio, stále znovu těší „Medvídek Pí“ a „Tatínku, ta se ti povedla“, tak mne zároveň jemně a vstřícně pohladila „Pohádka o ptačí válce“ a bránci vzdulo „Zleva doleva“ - hergot, že by toho bylo tolik - tak co ještě zbývá či co ještě chci. Jo, chtěl bych se víc a víc potkávat s divadlem jaké vytváří, v tom pravém slova smyslu, Čnukaři, a zároveň velice silně pociťuji absenci svitavského „C“ (já vím, Karle). Nuže, jak zní odpověď? Kromě výše uvedeného musím pozdravit „Naše furianty“. Můj milovaný profesor Císař sice vše ve Zpravodaji již pojmenoval, ale mě nedá neřici, že obdivuji jejich bezmeznou důvěru v autora, důvěru v inzitivní divadelní komunikaci na níž netlačí, ale v níž existují se záviděníhodnou lehkostí, i důvěru v úpravu textu (mimochodem, ta úprava není v jejich řádu divadla opominutelná), prostě ty všechny důvěrné důvěry dohromady, jež se jim zúročili ve smyslu prostoru jeviště i hlediště, ale i ve smyslu dramatickém. A dost! Už jdu spát, Jardo!

Vladimír Zajíc

Milý Jardo

ptáš se, co říkám Hronovu? Inu, pěkný! Měl jsem dost času si prohlížet. Nejsem už žádný Mladý divadelník a tak

jsem se mu mohl věnovat celá dlouhá dopoledne. Celkem asi dvaatřicet hodin. I Náchod je hezký.

Od půl druhé jsem vždy seděl v diskusním klubu. Nejdřív u pana Krejčí, pak u paní Fischerové. Ani v jednom se sice nediskutovalo, ale paní Fischerová alespoň přesně věděla, o čem chce nediskutovat a bylo to docela zajímavé. Ona je totiž mile sangvinická, má ráda astrologii a vyčítá si lenost.

Kolem čtvrté už byl většinou k dostání Zpravodaj. Zpravodaj byl úhledný - jako léta předtím. Splnil mé očekávání. Ostatně pochválit ho lépe, než Petr Lébl ani nelze. Potěšil mě i Ježeček Kamzíček. Aspoň v té části, kde byl buď Ježeček, nebo alespoň Kamzíček.

Poté jsem až do nočních hodin pilně navštěvoval představení. V Sokolovně mě občas rušili řvoucí ožralové za zády účinkujících v předstání, neboť jsem si někdy nebyl jist, zda patří ke hře nebo ne. (Nevadilo mi to u Hory, která porodila malou šedou myš; tam jsem cítil, že je to zhotněné zlo, co stojí za delší přemýšlení a pregnančnější formulace.) To ve Slavii jsou dispozice lepší. Tam jasně rozeznáš, kdy mluví herci a kdy personál baru. V Jiráskově divadle hráli jen herci. A tak to má být. Trochu jsem se bál, zda se na mě dostane sedadlo, protože jsem měl volnou, časově a místně neurčenou vstupenku. Ale místa bylo dost. Dokonce tolik, že paní uvaděčky z milosrdenství k účinkujícím mhouřily všechny oči, co měly a poštěly i ty, kteří nevlastnili ani toho volňáka.

Luděk Richter

V průběhu Jiráskova Hronova se zde ubytovalo 734 osob z toho 165 na celý týden. V těchto číslech nejsou zahrnuti ti, kteří sem už dlouhodobě jezdí do soukromí.

Do sokolovny se prodalo celkem 900 lístků, do Slávie 1 400 a do Jiráskova divadla 2 328.

Příští ročník festivalu JH se bude konat v době od 5. 8. do 13. 8. 1994

Na návštěvu do Hronova včera zavítali, předseda parlamentu pan Milan Uhde, rada velvyslanectví Ruské federace v ČR a ředitel Ruského střediska vědy a kultury v Praze pan Leonid G. Bělkin a paní Ludmila V. Iljičeva, rozhlasový novinař.

Omlouváme se všem, kteří v dobré víře poskytli redakci příspěvek, že jsme jim ho neotiskli. Snažili jsme se zařazovat aktuální věci a proto místa nebyl nikdy dostatek. Děkujeme. Nezařazené rukopisy si můžete vyžádat v informačním centru.

RÁDOBYDIVADLO V POLSKU

V úterý 10. srpna na pozvání Divadla masek ve Varšavě odjelo Rádobydivadlo Klapý do lázeňského městečka Kudowa Zdroj (několik málo km za přechodem v Náchodě) na svoji první zahraniční štaci. Hustě pršelo, stěrače pomalu nestačily brát vodu z předních skel našich ojetých vozidel a než jsme byli odbaveni na hranicích, myslel jsem na to, jak je mi polské divadlo blízké (Kantor, Grotowski).

Nejdříve jsme s našimi průvodci Markem a jeho kolegyní (něco kolem 17, ach jak jsou mladí...) dorazili do jejich střediska. Z vnějšku příšerná budova, patrová vila s vystuženými okny, oprýskanou omítkou, opravovanou střechou na způsob záplata tam, záplata sem. Kdybych netušil od paní Richterové co mě čeká, myslel bych si, že mě lákají jeskyňky. Ale uvnitř, to byla síla, Andy Warhol by závil se sebou seknul. Jednotlivé místnosti vyzdobeny grafity, čpěly „andragrandem“ anarchií, ale vše bylo v uceleném řádu s fotografiemi divadelních představení a scenografickými prvky. Přišel nás přivítat divý muž zarostlý direktor tohoto projektu pan Pjotr. Jeho elektrizující vous se spojil s mým a já v tu chvíli věděl, že jsme oba na stejné lodi, Arše Noemově, venku stále padala voda a on svým proše pana mi sděloval, že všichni ti mladí lidé, kteří kolem nás vycházeli ze zdi a mizeli ve zdi jsou frekventanti jeho divadelní terapie. Učí se rozvíjet divadelní schopnosti, pracují na svých projektech a především zvou si soubory, aby ještě lépe viděli, slyšeli, mluvili a hráli. Věru, pěkně to bylo a pak jsme jeli do lázeňského divadla. Opuštěné budovy zaprášeného hradu, jehož lesk a sláva byla zažraná do sedaček. Již dávno se po chodbě neprocházeli lázeňští hosté, neboť ty možná vymřeli nebo mají jiné starosti. Divadlo bylo mrtvý brook na jehož kruhýři jsme hráli „Malou šarou myš“ (polsky). Do divadla přicházeli lidé s nákupními taškami, lidé, kteří se chtěli schovat před deštěm a nakonec ta kouzelná děčka z Kuřimi, která za každého chytivšího jazyka z ulice obdržela možná papežovo požehnání. My jsme hráli, ani nepochybovali. My jsme se klaněli, oni tleskali. Pan ředitel se loučil, vousy měl zjihlé, já byl naopak vzteklý, neboť se nám nepodařil závěr.

Musíme poděkovat také panu Hurychovi, který ve své pracov-

ní činnosti org. pracovníka vypomohl našemu souboru s ověření. Nevím, nevím, bez něj by se nám v Polsku hrálo asi zle a tak jsme byli všichni rádi, že jsme rádi a jeli jsme domů a ejhle přestalo pršet.

Valeš

Před řeckou

Podle obvykle dobře dezinformovaných zdrojů vyslovil Ježeček Kamzíček uspokojení nad třiašedesátým ročníkem Jiráskova Hronova. Zvláště pak ocenil účast herců, tanečníků a režisérů Martina Zajíčka, Jiřího Strnady, Milady Čejkové, Daniely Jeřábkové, Ivo Jelínka, Petry Kosové, Jana Holuba, Václava Ježka (sic!), Miloslava Jelínka, Hany Čížkové a Zdeňka Čížka. Za velice pozoruhodné a dramaturgicky objevené označil tituly Havrane z kamene, O snoch, krídlech a psovi Hurikánovi, Medvídek Pí - nebo tak nějak, Hory se připravují k porodu, na svět přijde malá šedá myš..., Pohádka o ptačí válce a Agnus dei (Beránek boží).

„Není ale možné usnout na vavřínech,“ hřímá Ježeček Kamzíček ve své zdravoti, kterou přednesl na zahájení Večera finalistů SČDO. „Je přeci tolik jiných dramaturgických(1) zvířátek, která jsou připravena stát se hlavními hrdiny dosud nenapsaných her,“ odkašlal si a pohlédl směrem k Daniele Fischerové, „ale dramatici dělají, jako by nás neviděli.“ Za příklad hodný následování pak označil kolektiv ze Vsetína, jenž ve svém Velkém Pepitovi přiřkl významnou úlohu nejen sokolům, ale v jedné z klíčových scén uvedl poprvé (!) do české dramatiky srnu veveříčku, blízkou to příbuznou Ježka Kamzíčka.

K výskytu mrtvých brouků na druhém břehu řeky se Ježeček Kamzíček odmítl vyjádřit, nicméně existenci soustrastného telegramu, který měl v této souvislosti odeslat automobilce Volkswagen, nepopřel.

1) Dramaturgický - termín označující zvířátko, případně člověka zvláště vhodného k tomu, aby o něm byla napsána divadelní hra. Obdoba termínu fotogenický. Bližší vysvětlení viz. Sebrané spisy Ježka Kamzíčka, svazek V., strana 8 - 205.

Děkujeme E. Drašnarové, E. Macháčkové, V. Máslovi, Pavlu Huškovi a M. Plnému - zaměstnancům Grafických závodů za výbornou spolupráci při vydávání Zpravodaje.

Vydává organizační štáb

63. Jiráskova Hronova

Šéfredaktor:

Jaroslav Kodeš

Redaktoři:

Alena Exnarová

Jan Kulhavý

Daria Ullrichová

Jan Císař

Zdeněk A. Tichý

Fotograf: Jiří Chlum

Technický redaktor:

M. Zhibo

Tisknou:

Grafické závody Hronov, s. r. o.

Cena: 2 Kč